

Pošli to dál...

I.

Seděla na schodech s učitelem. Možná až příliš blízko na to, že se jenom chtěla o přestávce na něco zeptat. A to to ani nebylo nic na tělo – dlouho chyběla, a tak se chtěla ujistit, že správně pochopila látku, kterou si měla doplnit.

„Dobrý den, pane profesore!“ ozvalo se vyzývavě.

„Dobrý...“ odpověděl nevzrušeně.

Dívka upřela pohled na svoji spolužačku. Hned jí bylo jasné, co si o ní myslí. Všechno přece probíhalo ve vší počestnosti, ale copak si to nechá vysvětlit? Nepatrně nad tím pokrčila rameny. Teď je to stejně jedno. Musí nejdřív vyřešit školní povinnosti a teprve pak, když jí zbyde čas...

„Dobrý den! Ahoj!“ Výsměšný hlas. Kolem prochází dvojice jejích spolužáků.

„Nazdar!“ To znělo našťavaně. „Jsem rád, že aspoň ty se o látku zajímáš. Člověk se tady baví celý den s takovými debily...“ učitel znechuceně mávl rukou. Chápavě přikývla. Tomuhle názoru možná rozuměla víc, než si byl schopen představit.

„Já vím, že ty nechceš poslouchat výlevy stárnoucího učitele, ale určitě chápeš, jak to myslím...“ začal vysvětlovat s pohledem upřeným někam na její ucho.

„Á, dobrý den, pane profesore!“ Zvedla hlavu. Posměšně zdvořilé kývnutí hlavou, významný pohled změřil ji a vzápětí jejího společníka.

„Dobrý.“ Učitel odpověděl s ledovým klidem, skoro jako by se ho to ani netýkalo. Možná si ničeho nevšiml, nezná její spolužáky tak dobře jako ona.

II.

Modrá obrazovka počítače svítila do tmy v pokoji. Všichni v bytě už dávno spali. Nad klávesnicí se míhaly prsty v rychlém rytmu životně důležité zprávy.

A: videli ste JI s NIM

A: sem je videla

B: ziral JI do vystrihu

B: jak dlouho spolu mluvili

C: koho

A: mluvili :-D

B: JI :-D

C: ty myslis

A: sli spolu ze skoly

A: jo :-D

C: ???

B: vo-e to musí vedet D

Prsty se míhají nad klávesnicí, oči vykulené, nos skoro přilepený k obrazovce.

B: vo-e slyselas to

D: od kdy

D: co

B: dneska je videla A když sli ze skoly

B: ze ONA s NIM

D: blaznis

D: no neke vo-e

ta :-D

B: do nich bys to nerekla

B: vo-e fakt

D: :-D

a co

B: priste ;-)

III.

Sotva vešla do třídy všimla si těch rádoby nenápadných pohledů. Drby, šeptané jenom koutkem úst, se sotva slyšitelně nesly od lavice k lavici.

Nijak ji to nepřekvapilo. Věděla, že to takhle dopadne, není se čemu divit. Možná mu měla říct, že za ním zajde do kabinetu, tam by alespoň nebyli všem na očích. Nebo si mohla něco vymyslet, aby s ním nemusela sedět na schodech.

A kam by šli? Do kabinetu, ten byl volný. Ale s jeho pověstí? Nevěřila tomu, jenomže co když je to zrovna pravda? Rozhodně si to nechtěla ověřit na vlastní kůži.

„Nechceš půjčit nějaké zápisky?“ Hlas přetékal hraným přátelstvím.

Usmála se. První tajný agent, který se bude snažit zjistit co a jak. Jinak se ta nečekaná starostlivá péče nedala vysvětlit.

Poskytnout nenápadné vodítko? Neposkytnout nenápadné vodítko? Tot' otázka! To je oč tu běží! Jen ať má dušička pokoj!

„Ne-e, díky,“ a s významným pohledem rychle dodala: „už jsem všechny sehnala. Třeba příště.“ Nadějí do budoucna určitě nic nezkazí. Ještě jednou se usmála a trochu nervózně pokrčila rameny.

Efekt byl dokonalý. Od spolužačky se dočkala chápavého přikývnutí. Když odcházela, vrhla po ní pátravý pohled přes rameno. Povytažené obočí mluvilo za vše.

IV.

Klíče se jediným dobře mířeným hodem samy pověsily na háček u vchodových dveří. Boty zůstaly uprostřed chodby, co na tom, že o ně někdo zakopne, teď má důležitější věci na práci.

Počítač zůstal zapnutý ještě od brzkého rána, kdy šla spát, jenom byla automaticky odhlášena z chatu. Pro dlouho neaktivitu.

Ještě dřív, než dosedla, vyťukala přihlašovací údaje. Uštváný výraz v obličeji, prsty netrpělivě bubnují do desky stolu. Nesmí vypadnout z tempa, kterým bude řešit důležitou situaci na síti.

B: konecne

kde ses tak dlouho

D: autobus ridil nejaky blbec

B: :-D

D: za to nemuzu

tak co

B: vo-e fakt

D: :-D

B: rekla to skoro verejne

D: :-D neke

B: no neke

fakt

musim vedet

sem s NI mluvila

D: a

B: fakt s NIM

D: no co

D: uz to vedi ostatní

B: co asi ;-)

B: vo-e

Rychlý pohled kdo všechno je přítomný na chatu. Jen ony dvě. Kde jsou ostatní? Jak dlouho tady na ně bude čekat? A zrovna dneska, když pro ně má důležité zprávy!

Prekvapeně vykulila oči, když se na obrazovce rozblikal symbol zalepené obálky.

A: mluvila si s NI dneska

počkej

B: este nevis

za chvíli

Poslepu hledala na desce stolu mobil. Druhou ruku položenou na myši, přemýšlela, proč se D nezapojila do rozhovoru hned, jak se A objevila.

Ošima hypnotizovala obrazovku, zatímco psala SMSku: PRIPOJ SE, DELEJ, UZ JE TU A. klik, klik, odeslat, poslední příjemce D.

A: tak co

A: zrychli

D: cekej

specham

A: specham

B: ???

D: ???

A: bratranec

A: hlídám bratrance

B: dneska normalne verejne

D: :-D

A: SMS

A: tak delej

cau

D: si vezmi bratrance k sobe
ne

podívala se na stav aktivních
uživatelů. A se právě odhlásila.

B: co zas

D: blazni

D: kdes byla

B: vo-e

se tady na tebe ceká

nez se vykecas

ti to trvalo ☺

D: mohlas ji to rict sama

A: reknes mi to konecne

B: taky specham

D: => B: rekni ji to

mej se

B: uz si to slyšela

Nechápavě zavrtěla hlavu, když zjistila, že uživatel B se právě odhlásila. Prý spěchá. Zrovna ta a zrovna dneska! Nikdy nespěchala, ale teď, když jí chce ještě něco říct, má něco důležitějšího.

V.

Hodina končila. Zavřela batoh a jako první vyrazila ke dveřím.

„Počkej!“ učitelův hlas ji zastavil v půli kroku. Třeba to ani nebylo na ni, ale přesto se otočila.

Upíral na ni pohled, nemohlo být pochyb, komu to „počkej“ bylo určené. Už k ní dokonce i vykročil,razil si cestu mezi jejími spolužáky. Zbytek třídy se houfně vrhl ke dveřím. Spolu s učitelem jim stála v cestě a nebylo kam uhnout. Jedině, že by se přitiskla k němu. Nechtěla ale zavdat příčinu ke školním drbům.

„Nechceš si zítra dopsat ten test?“ zeptal se jí a o krok se přiblížil. Ne, nepřiblížil, vyhýbal se jednomu z kluků, kteří si právě nahazovali batoh na záda.

Pokrčila rameny. „Proč ne? Aspoň si nebudu muset pamatovat, že mám psát ještě u vás.“ Spokojeně se usmála.

Učitel přikývl. O krok se posunul ke dveřím. Stále byl dost blízko na to, aby se ostatní mohli ledasco domýšlet. „Dobře, tak přijď zítra ve tři hodiny. Budu v kabinetu.“ Oznámil s důrazem na posledním slově, jako by to bylo smluvené heslo.

Proč musí mluvit tak hlasitě? O hodině je mu sotva rozumět, ale teď... Povzdechla si.

Učitel si ji přeměřil zkoumavým pohledem. „Nechci, abys zameškala další látku,“ dodal, jako by se tím všechno vysvětlilo. Znělo to pochopitelně, přestože věděla, co si teď budou ostatní myslet. A začalo ji to bavit. Hrála s nimi takovou hru. Možná trochu nebezpečnou, ale ona sama bude určovat, kam až ji nechá zajít.

„Takže zítra ve tři, domluveno,“ zopakovala s důrazem na každém slově, jako by se chtěla ujistit, že nezapomene přijít.

VI.

C: taky ste to slyšely
A: ze za Nim zítra do kabinetu
B: jo :-D
D: co myslite ze to bude za test a
proc by si ho nemohla napsat při hodine
jako každý jiny
C: test ;-)
videly ste jak se k ni naklanel
A: vo-e myslis jako ze
B: co jiného
by JI prece jinak nezval do
kabinetu
D: jasne když tam bude sam
C: a třeba si budou poustet hudbu ;-)

A: jasne
D: nikomu nedojde co tam delaji
B: myslis ze uz ted
videly sme je spolu v patek
C: byl vikend
A: vi to uz E
D: ji to chces rict
A: proc ne
by to mohla vedet
chodi s NI do tridy a zna HO
treba nam neco rekne
C: se ji zeptej
A: OK :-D

Všichni zúčastnění se postupně odhlásili. Nebylo co dodat, poslední události byly jasné a nebyl proto důvod o nich dál přemýšlet.

Dívka z kapsy kalhot vylovila mobil. „Čau, slyšela jsi, že... ne?...jako vážně...a co ON?...jo?...ne...dobrý...ne...řekneš jí to?...ne, vůbec...jasně, dost dobrý...“ S úsměvem ukončila hovor. Dozvěděla se všechno, co potřebovala.

VII.

Několik minut po zvonění na hodinu se ztichlými chodbami plížila ke kabinetu, přesně jak se dohodla s učitelem. V každém patře se co nejnenápadněji rozhlédla, jestli ji nikdo nesleduje. Připadala si jako špion nasazený do akce.

Poslední rozhlédnutí na chodbě. Vzduch je čistý. Krátké, rozhodné zaklepání na dveře kabinetu. Nádech – výdech a jde se na to.

„Ahoj, posad' se.“ Učitel se na tváři usadil široký úsměv. Odsunul jí židli vedle sebe a počkal až se posadí, pak odešel do vedlejší třídy. Položil před ní dva papíry. „Tady je zadání – celkem deset otázek a sem budeš odpovídat. Klidně je piš na přeskáčku, jenom nezapomeň odpovědi číslovat. Času máš kolik chceš, až budeš hotová, tak mě zavolej. Budu vedle.“

Přikývla a sklonila se nad písemkou. Všechno je v nejlepším pořádku. Samozřejmě, že se nic neděje, to jenom několik lidí vidělo věci, které vidět nemělo. Pokrčila nad tím rameny a zabrala se do testu. To teď bylo nejdůležitější.

VIII.

Seděla v lavici a četla si, když k ní přišla jedna ze spolužaček. „Co ta písemka? Byla jsi u něj včera?“

„Jo,“ odpověděla jen proto, aby se neřeklo, že se s nimi nebaví.

„A?“ spolužačka na ní visela očima lačným po informacích. „Dneska mám přijít zase, ve stejnou dobu,“ oznámila jí to jako běžnou věc a spokojeně se usmála. Dokonce si troufla mrknout jedním okem. Ať si to přeberou podle svého! – pomyslela si škodolibě.

„Hmm.“ Živě si dokázala představit, jak teď spolužačka touží jít nové drby oznámit celé škole, ale nemůže, aby se neprozradila. Oči jí tékaly z jedné holky na druhou, jak přemýšlela, které by to řekla jako první.

„Takže tak.“ Snažila se jí dát najevo, že by už mohla odejít, aby měla čas na čtení. „To ti řekne známku, nebo máš psát znova?“ vyptávala se zvědavě.

Příště jí budu muset dát rázněji na vědomí, že se o tom nemíním dál bavit. – umínila si v duchu a místo toho, aby se tak hned zařídila, se rozmarně protáhla se slovy: „Copak já vím?“

Zazvonilo a do třídy vešla učitelka. Zhluboka si oddychla, už nevěděla, co by si mohla vymyslet, aby to vypadalo reálně. Příště se na to bude muset lépe připravit...

Po vyučování se zdržela ve škole. Nikoho nesmí ani náznakem napadnout, že si s nimi ve skutečnosti jenom hraje. Ztichlou chodbou zamířila ke kabinetu. Usadila se na lavičku a četla si. Do konce hodiny zase odejde.

IX.

Domem se neslo tiché, pravidelné cvakání kláves počítače. Klap, klap, klap – KLAP. Klap, klap, klap, klap - KLAP.

E: ptala ses JI	vůbec o me nedrbete
A: ja ne	B: pak ti to vysvetlime
mela se JI zeptat D	ted mluvis ty
B: kde tak dlouho je	D: normalne vo-e fakt je to pravda
C: slysely ste o D ze	C: neke
D: ja vam nic nereknu když o me	D: vo—e dneska za nim sla zase
drbete	A: a ;-)
E: ale nedrbeme to se ti zda	B: tak vidíte ze je to tak
D: a co před chvíli	C: mela by to vedet taky F :-)

E: blaznis není od nas ze skoly

nebo az osobne

A: není ale stejne by to mela vedet

D: zkuste někdo zjistit vic

B: kdy ji to reknes

E: me nic nerekne :-(

C: třeba hned

A: ja se JI zeptam

Pohyb nad klávesnicí se zpomalil, až nakonec přestal úplně. „Zítra se všichni dozvíme, co se vlastně děje,“ mumlala si dívka, když v kontaktech na mobilu hledala ten správný.

„Ahoj... máš na mě zítra čas?... ne, ne, jenom potřebuju něco kolem školy... není mi jasná poslední látka... jo?... OK, přijdu.“ Spokojeně hovor ukončila. Zanedlouho už bude vědět, na čem je. Vlastně se na to už těšila. Učitel byl možná ženáč, ale ještě celkem zachovalý, ten by za to určitě stál.

X.

Zvonek u dveří se netrpělivě rozdrnčel. Někdo se o něj vší silou opíral. Jistě, jak jinak, nemůže se dočkat další porce dobře připravených drbů.

Seběhla schody a pozvala A do bytu. Ještě dřív, než vešly do obývacího pokoje A spustila: „Tak co máš z toho testu?“

„Jedničku,“ odpověděla.

„Byl těžký?“ A seděla tak, aby na ni viděla, ať se hne kamkoli.

„Ani ne.“ Čekala, jestli se jí zeptá přímo a vymýšlela co nejlepší pravděpodobnou odpověď.

„A učitel?“ Tón hlasu přesně naznačil, co měla A na mysli.

„Mám přijít příští úterý. Prý chce pomoci s přípravou nějaké práce pro nižší ročníky,“ vysvětlovala s lehkým pokrčením ramen.

„Hele, víš, co se o něm říká...“ A ji objala kolem ramen a naklonila se blíž, jako by jí chtěla sdělit nějaké tajemství.

„O něm?“ zeptala se s nevěřicím údivem.

„O něm,“ přisvědčila A a dodala: „Tys to ještě neslyšela?“

Němě zavrtěla hlavou. Slyšela, kdo by to ve škole neslyšel, ale nechtěla se prozradit. Třeba se dozví něco, o čem nemá ani zdání.

„No, na nějaké škole měl prý něco se žákyní... Tak si dávej bacha.“

Obrátila se k A s ironickým úsměvem: „To se mně stát nemůže.“

XI.

Na zouvání není čas. V botách pokračovala k počítači. Chvatně se přihlásila na chat. Zkontrolovala, kdo všechno je přítomen a pak vytukala kratičkou zprávu.

A: uz

A: jo

E: co

C: F uz taky všechno vi :-P

A: všechno vim

A: nevi mam novinky

B: takže

C: neke

A je to vazne vo-e

D: fakt na 100%

A: sem si vymyslela ze nekde jinde
ON s nejakou zakyni a ONA mi rekla ze JI
se to stat nemuze

chapes to vo-e

C: ses si jista

A: rozhodne vedi to všichni

C: pozvu F

E: počkej znam ji

B: to je jedno

klidne F pozvi bude sranda

C: OK

A: => F: precti si to a pak mluv

F: testy :-D

znam JI bydlí na konci ulice

nebavíme se spolu

B: tak začnete bude to zajímavý :-P

F: jo

C: zkus ji oslovit třeba v obchode

F: nikdy sem ji tam neviděla

chodí tam vůbec

A: to je jedno nějak se s NI dej do

reci

XII.

1 kg pomerančů

10 rohlíků

1x máslo

3x citron

1x mouka (hrubá)

Procházela mezi regály, když ji oslovila dívka zhruba v jejím věku: „Ahoj, jsi to ty?“

Znala ji od vidění, ale nic moc o ní nevěděla. Proč se k ní tak najednou hlásí? Vypadá to, že to nadšení trochu přehání. Třeba z ní dokáže vytáhnout nějaké informace.

„Jasně, já jsem já, ale kdo jsi ty?“ zeptala se se zmateným výrazem v obličeji.

„To jsem ráda, že jsi to vážně ty. Já jsem F, kamarádka A, B, C, D, víš, tvých spolužaček. Chodím sice na jinou školu, ale dost se o tu vaši zajímám.“ Vysvětlila to tak rychle, že jí bylo sotva rozumět.

Takže tak to je. – pomyslela si. „Promiň, ještě musím najít tu mouku.“ Trochu omluvně ukázala na lístek, který svírala v ruce.

F ji chytila za předloktí. „Počkej, je fakt pravda, co se u vás ve škole říká?“

Vyprostila se z jejího sevření: „Co přesně? U nás se toho říká tolik...“ mávla rukou a pak se mnohem ochotněji zeptala: „Co máš vlastně na mysli?“

F mluvila stále hlasitěji: „No, že prý nějaký učitel a studentka. Že si ji snad pozval do kabinetu, když už ve škole nikdo nebyl, nebo co. Nevíš, o co tam vlastně šlo?“ vyptávala se jí s očima navrch hlavy.

Přikývla a přitáhla si F blíž. „Neřvi. V úterý mu jdu pomáhat s nějakou prací pro nižší ročníky, tak zjistím, co se dá. Slib mi, že nikomu neřekneš, co ses ode mě dozvěděla. Je to tajné, chápeš?“

„Jako hrob,“ pronesla F se slavností důležitostí. Dívka spokojeně přikývla. Teď si jenom vymyslet nějakou důvěryhodnou informaci a čekat, kdy se k ní zase vrátí v mírně změněné podobě. Podívala se na display mobilu a pak se spěšně rozloučila.

„Nezapomeň zjistit, jak to s tím učitelem vlastně je!“ volala za ní F, když vycházela z obchodu.

XIII.

F se se spokojeným pohvizdováním usadila k počítači. Splnila všechno, na čem se s ostatními dohodla. Nezbyvalo jí nic jiného, než čekat, až se dozví něco dalšího. Uvědomila si, že dívka dává pozor na to, co říká. Bude ji muset nějak nachytat, aby se podřekla.

Zkontrolovala přihlášené účastníky chaty, nikdo. Čekala, jestli se někdo nepřihlásí. Z tašky s nákupem si vyndala nějakou drobnost na chuť. Ani nepřemýšlela nad tím, co vlastně jí.

F: tak kde ste kdo to vas nezajima co sem zjistila :-D dava si dost bacha na jazyk :-(budeme JI muset rozmluvit nebo doufat ze se casem podrekne ale je to dost na dlouho ☹ aspoň jedna dobra zprava slíbila mi ze mi rekne co zjistila o tehle aferce :-P

Pohledem znovu sjela k seznamu aktivních uživatelů, jestli se během doby, co psala, někdo další nepřihlásil. Nikoho to ani nenapadlo. Povzdechla si a odhlásila se.

XIV.

O několik dní později znovu potkala F v obchodě. Nikdy před tím si nevšimla, že by chodila tak pravidelně nakupovat. Ale co, to není její starost.

F na ni už z dálky mávala. Bylo jí jasné, že nemá šanci se jí vyhnout a ani nechtěla. Přece by se nevzdala těsně před koncem své hry. Možná by teď už ani nešlo couvnout. Nemá smysl nad tím koumat. V duchu se usmála a vykročila k F.

„Tak co?“ F se na ni vrhla, sotva se objevila poblíž.

Dívka si ji změřila přísným pohledem, než se jí zeptala: „Jako hrob?“

„Přece jsem to slíbila.“ F nad její opatrností trochu nechápavě kroutila hlavou. Připadala jí zbytečná, když přece měla její slovo na to, že nikomu nic neprozradí. „Tak povídej,“- pobídla ji, byla netrpělivá, ale to jí nikdo nemůže zazlívát.

„Přijď za hodinu ke mně domů. Tady je moc nepovolaných uší,“ usmála se dívka na F a nechala ji stát jako solný sloup mezi regály.

XV.

Zvonek se rozdrnčel naprosto nečekaně, když se právě začetla. Rychlým pohledem zkontrolovala čas a podívala se z okna. Jistě, F. prohlédla si pokoj, jestli tu není něco, co by přichozí neměla vidět. Ne, všechno je v nejlepším pořádku. Spiklenecky na sebe mrkla do zrcadla a vydala se F otevřít.

Nemohlo jí ujít, že jakmile F vstoupila do jejího pokojíčku, vyndala mobil a rádoby nenápadně na něm stiskla několik tlačítek. A pak že jako hrob!

Vlastně je to pravda. F svůj slib neporušila. Slíbila, že nikomu nic neřekne a to taky dodrží. Jejím kamarádkám to řekne přímo hostitelka. Sice nevědomky, ale je to tak a nic s tím nemůže udělat.

Když se nad tím zamyslela, mohla být s drzostí F spokojená. Tohle bylo jediné slabé místo jejího plánu, které se vyřešilo skoro samo.

Scénář měla dokonale připravený, teď už záleží jen na hlavní a vedlejší ženské roli. Rozhodla se z F vytáhnout všechny informace: „než začnu, řekni mi, co víš ty, abych ti něco třeba zbytečně neopakovala.“ pronesla se starostlivým úsměvem a vzápětí už stačilo několik souhlasných přikývnutí. Nic zvláštního se ale nedozvěděla.

„Já zase zjistila, že ji prý o víkendu pozval někam do kavárny, kde si rozuměli víc než dobře. A dokonce jí pak půjčil něco ke čtení, co mu má přijít vrátit k němu domů.“ Dívka lhala jako když tiskne. O víkendu opravdu nebyla doma. A nebyla ani s učitelem v kavárně.

F ji poslouchala s vykulenýma očima. Několikrát naprázdno polkla, ale na víc se nezmohla. Teprve, když se dozvěděla všechno, co potřebovala, vytratila se na WC.

Poslouchat za dveřmi jí připadalo pod její úroveň. Byla si však jistá, že F tam šla telefonovat. Přiložila k nim ucho a zaposlouchala se.

„Slyšelas to, C?...Tak vidíš, že je to pravda...Ten kredit mi pak zaplatíš...Ne...Řekni to ostatním...JO, určitě...“

XVI.

Odjížděla na prázdniny autobusem k příbuzným. Na prázdné místo vedle sebe položila batoh a nemínila ho celou cestu sundat. Nakonec ale ustoupila, když se jí kluk v jejím věku zeptal, jestli je vedle ní volno.

Neznala ho, jenomže copak si mohla být jistá, že se on nezná s někým od ní ze třídy? Dala se s ním do řeči.

„...a že prý ji pak učitel pozval někam do kavárny, kde jí půjčil nějaké knihy, které mu pak měla přijít vrátit k němu domů. Podle holek ti byla dost podobná... Nejsi to náhodou ty?“ zeptal se, když domluvil.

„Já jsem já. Ale kdo jsi ty?“

Její odpověď ho překvapila. Po chvíli pokrčil rameny: „Jsem Z, bratranec Q, který chodí s C.“

S úsměvem přikývla. To se dalo čekat. Hra skončila.